

2) Περικόπτω τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἄρτι παρασκευασθέντος τυροῦ, ἵνα τοποθετήσω τοῦτον εἰς πλεκτὸν τύπον πρὸς σχηματοποίησιν τοῦ Κρήτ. (Σέλιν. Σφακ. κ.ά.): *Γλειμμίζω* τὸ χλωρὸ τυρὶ Σφακ. 3) Λαξεύω, σκαλίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.)

γλειμμισίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *γλειμμισή* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.

Γλειμμίδι 2, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. *κορδέλι*.

γλειμμισμάτι τό, ἀμαρτ. *γλειμμισμάτιν* Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειμμισμα*, διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άτιν.

Μικρὰ ποσότης ὕλης τινὸς διαλυομένης ἐκάστοτε ἐντὸς ὕδατος πρὸς χρῆσιν τινὰ ἔνθ' ἄν.

γλειμμίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειμμα* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα. Μικρὸν ὑπόλειμμα σάπωνος.

γλειμμιτσίερος ἐπίθ. ἐνιαχ. *γλειμμιτσίερος* Νάξ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειμμίτσα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίερος.

Ἄδύνατος, ἰσχνὸς ἐνιαχ.: *Μαλαμοκαπνισμένο* νὰ μοῦ τὸν κάνουνε, δὲν τότε θέλω τὸ *γλειμμιτσίερον* Χαλκ.

γλειμμοπάσσουλο τό, Θήρ. (Οἶα.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλειμμα* καὶ *πασσοῦλι*.

Μετων., ἄνθρωπος ἀδύνατος, ἰσχνός, οἶονε λεπτός ὡς τὸ πασσούλι, ἡ ὀδοντογλυφίς. Συνών. *γλειμμάντερο*.

γλειμμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειμμα*.

Ἡ μετὰ πολλῆς προσοχῆς συντελεσθεῖσα καθαριότης, τὸ οἶονε γλείψιμον τῆς οἰκίας: *Εἶδα γλειμμὸς, εἶδα πάστρα!* *Θαρεῖ κανεῖς πὺς στέκονταί 'ς τὸν ἀέρα τὰ πράματα.* Συνών. *πάστρα*.

γλείφα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 373 *βλείφα* Εὐβ. (Μετόχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γλείφω*.

1) Κοιλότης ἐπὶ ξύλου προκληθεῖσα ἐκ τῆς συνεχοῦς ροῆς ὕδατος Βλαστ. ἔνθ' ἄν. 2) Ἡ περιστρεφόμενη σιδηρὰ ὀριζοντία πλάξ τοῦ ὑδρομύλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας καταλήγει ἡ αἰχμὴ τῆς ἀτράκτου Εὐβ. (Μετόχ.)

γλειφάδι τό, Μῆλ. *λειφάδι* Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γλείφω*.

Γλείμμα 2, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. βλ. εἰς λ. *ἀπολειφάδι* 1.

γλειφανίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *γλειφάνι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.

Λείχω τι βραδέως, π.χ. ὅστοῦν, γλύκυσμα κ.τ.τ.

γλειφαρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *γλειφάρι*.

Ἐπὶ ζώων, τρώγω τι λείχων τοῦτο: *Γλειφαρίζει ὁ καμένος ὁ γάδαρος, μὰ δὲ βρίσκει τίποτα νὰ καταπίνῃ.*

γλειφιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. *γλειφιάρης* Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γλείφω* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Μεταφ., κόλαξ, ἀνὰξιοπρεπής, ἐπιφανειακὸς ἔνθ' ἄν.: *Ποὺλὸ γλειφιάρης κί αὐτὸς οὐ ἄνθρουπους, δὲ βρίσῃς καμμά οὐσία 'ς τ' γκ'βέντα τ' Κουκούλ.*

γλειφίδα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλείφα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα. Μετων., ἄνθρωπος ἰσχνός.

γλειφιδᾶς ἐπίθ. ἀμαρτ. *γλειφιδᾶς* Πελοπ. (Λακων.) Θηλ. *γλειφιδίου* Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειφίδα*.

1) Ὑβριστικῶς ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀδύνατος, ἰσχνὴ Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ.) 2) Πλατύφυλλον βολβῶδες φυτὸν, πιθαν. Ἄρον τὸ Ἰταλικόν (*Arun Italicum*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀροιδῶν (*Araceae*) Πελοπ. (Λακων.)

γλειφιδίτσα ἡ, ἐνιαχ. *γλειφιδίτσα* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειφίδα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα, παρὰ τὴν ὅπ. καὶ -ίτζα.

Μετων. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτοφυῆς ἔνθ' ἄν.

γλειφιδοπρόσωπος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλειφίδα* καὶ *πρόσωπον*.

Σκωπτικῶς, ὁ ἰσχνὸς τὸ πρόσωπον.

γλειφιδώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλειφίδα* καὶ *πρόσωπον*.

Γίνομαι κάτισχνος.

γλειφίρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γλείφω*.

Μετων. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτή.

γλειφίτσης ὁ, Κεφαλλ. Πελοπ. (Γαργαλ.)—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 1,123 *γλειφίτσας* Πελοπ. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) Θηλ. *γλειφίτσα* Πελοπ. (Βερεστ. Γαργαλ.)—Μ. Φιλήντ., ἔνθ' ἄν.

Ἐκ τοῦ ρ. *γλείφω*.

1) Ὁ λίχνος, ὁ λιχούδης, ὁ λαίμαργος Πελοπ. (Βερεστ.): *Ξέρεις τί γλειφίτσας εἶναι φτοῦνος;* Ἐναι κακὴ γλειφίτσα ὁ μητρονὸς σου Βερεστ. Συνών. *ἀναγλειφτᾶς*, *ἀναγλειφτης*, *γλειφοκουτάλας*, *γλειφοπιεατᾶς*, *γλειφοπινάκας*, *γλειφοσκοουτελᾶς*, *γλειφοσκοουτέλης*, *γλειφοσαγανᾶς*, *γλειφοτσανακᾶς*, *γλειφούτσης*, *γλείφτης*, *τσανακογλείφτης*, *γλείφτρος*, *γλείφαβος*, *γλείφας*, *γλειφοκουτάλα*. 2) Ὁ κόλαξ, ὁ ταπεινὸς περιποιοῦμενος τινὰ Κεφαλλ.—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν.,

